

[Justitsministeren.]

krænke privates eller det offentliges ret kan ikke finde anvendelse, idet der, som anført af rigsadvokaten, ikke er holdepunkter for at antage, at der med tilvejebringelsen eller benyttelsen af erklæringen har været forbundet noget misbrug af stillingen.

Forslagsstillerne har formuleret en subsidær anklage, der refererer sig til, at Kjærboel dokumenterede kaptajns erklæringen uden at have sikret sig, at erklæringen var udtryk for kaptajnernes virkelige mening.

Forslagsstillerne må vel have tænkt sig, at dette er strafbart efter § 157, reglen om straf for grov forsømmelse eller skødesløshed.

Undersøgelsesudvalget har i sin beretning bebrejdet Kjærboel, at kaptajns erklæringen i folkettingen er blevet fremført med større vægt, end dens tilblivelseshistorie efter udvalgets opfattelse kunne berettige til. Udvalget mener altså, at Kjærboel har foretaget en fejlbedømmelse. Men én ting er at statuere, at der er sket en fejlbedømmelse, en anden at statuere, at denne fejlbedømmelse er strafbar.

Som nævnt kræver straffelovens § 157 grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed fra den pågældendes side, men om noget sådant kan der ikke være tale i denne forbindelse.

Det kan herefter ikke antages, at den daværende Grønlandsminister vil kunne straffes for sin tale i folkettingen den 13. marts 1957.

Forslagsstillerne har under punkt 3 ment, at der bør rejses tiltale mod Kjærboel, fordi han i marts 1957 over for den daværende redaktør af Grønlandsposten, Palle Brandt, har fremsat trusler om at afskedige ham fra stillingen, såfremt han fortsatte med at fremkomme med kritiske artikler om forsvarelsen af vintersejlad på Grønland.

Grønlandsposten er et blad, hvis driftsudgifter betales af staten og landsrådet i fællesskab, medens staten alene betaler redaktørens og de øvrige medarbejders lønninger. I kontrakten med redaktøren er

det fastlagt, at landshøvdingen er redaktørens nærmeste overordnede. Redaktørens stilling er da en sådan, at vedkommende minister ikke kan være afskåret fra at udtrykke sin utilfredshed med hans virksomhed og påpege de mulige konsekvenser for redaktøren. Uanset meningsforskel om karakteren af den over for redaktøren fremsatte kritik er der i hvert fald ikke tale om et strafbart forhold.

Jeg må herefter konkludere i, at vi i justitsministeriet efter nøje overvejelse er nået til det resultat, at sagen ikke vil kunne gennemføres til domfældelse, og at rigsretssag derfor ikke bør rejses.

Formanden: Efter henstilling skal jeg afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 10³⁰.

Mødet udsat kl. 9³⁰.

Mødet genoptaget kl. 10³⁰.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har ordet som ordfører for forslagsstillerne til det under dagsordenens punkt 2 opførte forslag til folketingsbeslutning.

Ninn-Hansen: Den højtærede justitsminister afsluttede sin redegørelse med at sige følgende:

„Jeg må herefter konkludere i, at vi i justitsministeriet efter nøje overvejelse er nået til det resultat, at sagen ikke vil kunne gennemføres til domfældelse, og at rigsretssag derfor ikke bør rejses.“

Selv om den højtærede justitsminister anvender udtrykket justitsministeriet, går jeg ud fra, at den højtærede ministers meddelelse her er en tilkendegivelse af regeringens standpunkt. Det har jo selvfølgelig altid